

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

குருநாத் நான், இன்னும் ஒருசிலரால் மட்டுமே அவற்றைத் தெளிவாக வாசிக்க முடியும்.

இந்த விஷயங்களையும், க.நா.சுவாசுக்கு புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தில் கௌரவப் பேராசிரியராகப் பணிகளைத் தபோது அவர் கட்டினதில் 2000 ரூபாய் தான். அதற்குத் து அந்தப் பதவியில் அமர்ந்தவர் 10000 ரூபாய் வாங்கினார்! க.நா.சுவின் தவேகை மிகவும் குறைவு. மிகவும் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர் அவர். தன்னுடைய தந்தையாரின் திதியன்று லஸ் கார்னரில் இருக்கும் சுகி நிவாசுக்கு அவருடைய மனைவியையும், கட்டவே என்னையும் அழைத்துச் சென்று நல்ல சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுத்தார். சாப்பிட்டபிறகு வகை சாதாரணமாக அன்று அவருடைய தந்தையாரின் திதி என்ற விவரத்தைத் தெரிவித்தார். அவரின் தந்தையாரின் சாமி ஊர் வலம் வரும் போது, 'நான் போய் பார்க்கவில்லையே என்று சாமி என்னைப் பார்க்க வருகிறார்' என்று வகைகையாகச் சொல்வார்.' என்ற பதையெல்லாம் நான் என்ற உரையில் குறிப்பிட்டேன்.

கட்டம் முடிந்து திரும்பும் போது எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் இதயெல்லாம் நீங்கள் கட்டுரையாக எழுதலாமே லதா" என்றார். இதுநாள் வரை நான் எழுதவில்லை. அதற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று, நினைவுகளை நாம் எழுதும் போது அதில் ஒன்றிரண்டு இடைச்செருகல்கள் சேர்ந்து விடக் கட்டும். இரண்டு, 'இந்தப் பெரிய எழுத்தாளரை எனக்குத் தெரியும்' 'அந்தப் பெரிய பிரபலத்தை எனக்குத் தெரியும்' என்றெல்லாம் 'ஃபிலிம்' கட்டுவது எனக்கு ஒத்துவராத விஷயம்.

ஆனால் இன்று க.நா.சு என்ற மனிதரைப் பற்றி, படப்பிலக்கியவாதி - விமர்சகரைப் பற்றி எழுதவேண்டிய தவேயை உணர்கிறேன். எனவேதான் இந்தச் சிறிய கட்டுரை - எழுதுவதற்கு இன்னும் நிறையவே உள்ளது).

ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல் பழகுவதற்கு எளிய மனிதர் க.நா.சு. எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். வன்மமான பச்சு அவரிடமிருந்து வகைப்பட்டதில்லை. குரு-சிஷ்ய பாவத்தில் அவர் யாரிடமும் அளவளாவியதில்லை. அவ்வமயம் வந்துகொண்டிருந்த ஞானரதம் இலக்கிய இதழ்க்குத் தான் எழுதியவற்றை என்னிடம் கொடுத்துப் பகிர்ச்சொல்லியதுண்டு.

அதிகாரத்திற்கும் அலட்டலுக்கும் அவர் என்றும் அடிபணிந்ததில்லை. தன்னை ஒரு இலக்கிய-விமர்சன அதிகாரப் பீடமாகவும் அவர் நிறுவ முயன்றதேயில்லை. சுக எழுத்தாளர்களுடைய படப்புகள் குறித்த அவருடைய விமர்சனத்தில் தனிமனிதத் தாக்குதலோ, மதிப்பழிப்போ இருக்காது. முகமறியாத எத்தனையோ இளம் எழுத்தாளர்களையைப் பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார்.

அவர் கவிஞர், புதின எழுத்தாளர், சிறுகதையாசிரியர் - கட்டவே விமர்சகரும். அவரிடத்திலிருந்து படப்பிலக்கியவாதி விமர்சகரின் எல்லா குறித்த கறாரான பார்வையைக் கொண்டிருந்தார். விமர்சனத்தின் தவேயை வலியுறுத்தியதைப் போலவே விமர்சகர்கள் எவ்வாறு இயங்கவேண்டும் என்ற தெளிவான பார்வையையும் கொண்டிருந்தார். இரு விமர்சகர்கள் என்ற தலைப்பட்ட அவருடைய கவிதை இது: [மயன் என்ற பெயரில் தான் அவருடைய பெரும்பாலான கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்].

இது க.நா.சுவின் கவிதை:

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

000 00000000000000

இவர்கள் இரண்டுபேரோமே விமர்சகர்கள் தான்
ஓராவன் ஏதோ புஸ்தகத்தகைக் குறிப்பிட்டு இது
மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது – ஓவ்வொருவனும்
படித்துத் தான் ஆக வணேடும் என்று சொல்லி
என்பொறுப்புச் சமயை அதிகரித்துவிடுகிறான்
மற்றவன் அதே புஸ்தகத்தை அலசி அலசித்
தன் கட்டிக் காரத்தனம் புலப்படப் பலவும்
எழுதி நேரம் போய் விட்டது; அவன் விமர்சனத்தைப்
படித்ததே போதும்; புஸ்தகத்தைப் படிக்க வணேடிய
அவசியமில்லை என்று என்பொறுப்பைக் குறைத்து
விடுகிறான். இருவரும் விமர்சகர்கள் தான்!

(க.நா.சு கவிதைகள் சந்தியா பதிப்பக வளியீடு, 2002, பக்கம் 46]

விமர்சனத்தின் தவேயைப் பற்றி தெளிவான பார்வை கொண்டிருந்தது போலவே
விமர்சகர்களின் தகுதி, அணுகுமுறைகள் குறித்தும் தீர்மானமான கருத்துகளைக்
கொண்டிருந்தார். அவருடைய விமர்சனக் கலவை நூலில் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

“குறிப்பிட்ட ஒரு இலக்கியத்தின் தரம் பரிவாயும் இலக்கிய விமர்சனம் மட்டும்
எடுத்துச் சொல்லிவிட முடியுமா என்று கட்டோல், முடியாது என்றுதான் பதில்
தரவேண்டும். அதனால் தான் ஷேக்ஸ்பியரையும், டாண்டயேயையும் பற்றி இத்தனை
நூல்கள் தோன்றியும் (பள்ளிநூல்களைப் பற்றி இப்போது விவாதிக் கவணேடாம்)
இன்னும் பல நூல்கள் தோன்றிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட
சிறுகதையைபோ, கவிதையைபோ, நாவலையைபோ அலசிப் பார்த்து இதிலுள்ள இலக்கிய
நயம், அம்சம், தரம் எல்லாம் இவ்வளவுதான் என்று எடைபோட்டுச் சொல்லிவிட
முடியாது. ஆனால், இன்னின் நயங்கள், தரங்கள், அம்சங்கள் இப்படியிப்படியாக
ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று சுட்டிக் காட்ட முடியும். இலக்கிய உருவத்தையும், அந்த
உருவத்தை நமக்கு நிர்மாணித்தது தருகிற வார்த்தைகளையும், ஆசிரியரின்
கருத்துகளையும், சமீப நிலையையும், அதனால் எழுந்த கோயிலையும், குச்சையும்,
இலக்கிய விமர்சனம் நல்ல வாசகனாக குச்சு சுட்டிக் காட்ட முயலுகிறது. இந்த நூலின்
நோக்கம் இது என்று சொல்லும் போதே, வார்த்தைகளால் எழுந்த இதன் நோக்கம்
பலதரப்பட்டது, இதிலே பல கோணங்களும் திருப்பங்களும் தொனிக்கின்றன
என்பதையும் காட்ட இலக்கிய விமர்சனம் பயன்படுகிறது. இதோ கதவு,
திறந்துகொண்டு உள்ளே போகலாம் என்றோ; இதோ மலர். நுகரலாம் என்றோ; இதோ
பாதை, நடக்கலாம் என்றோ நல்ல வாசகனாக குச்சு சொல்லிவிட்டு
நுகர்ந்துவிடுவதுதான் இலக்கிய விமர்சகன் செய்யவேண்டிய காரியம் என்று நான்
எண்ணுகிறேன். கதாகாலட்சபேக காரர்கள், ஒரு வரிக் கவிதைக்கு எட்டுப் பக்கப்
பிரசங்கம் செய்யவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் அல்ல இலக்கிய விமர்சகன்
செய்யவேண்டிய காரியம். நல்ல கவிதையை(சிறுகதையைபோ நாவலையைபோ) சமயம்
கவிதையாக அப்படியே தரவேண்டுமே தவிர அதிலே பட்டணத்துப் பால் காரணாகத்
தண்ணீர் ஊற்றிப் பெருக்கித் தரக்கூடாது இலக்கிய விமர்சனம் என்பது வளியீட்டை.

”கம்பனுடைய காவியத்தைப் பற்றி விமர்சனம் செய்ய முன் வருபவன், கம்பனுடைய
கவிதையை மூக்கியமாகக் கருதி விமர்சனம் செய்யவேண்டுமே தவிர ‘என்

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

கட்டிக் காரத் தனத் தைப் பார் , என அறிவதைப் பார் என்றெல்லாம் கம்பன் கவிதைக்குப் புறம் பானதை, இல் லாததைச் சொல்லி கதாகாலட்சேபம் செய்வதை இலக்கிய விமரிசனம் என்று சொல்லமுடியாது.

“ஆனால் அதற்காக இலக்கிய விமரிசகன் அறிவற்ற ஒரு சூனியத்தில் நிற்கிறான் என்பதல்ல. அவன் அறிவெல்லாம், அவன் திறனெல்லாம் அவன் படித்த படிப்பெல்லாம் அவன் விமர்சனம் செய்யும் நூலுக்கும் அடங்கி நிற்கின்றன. அதை மீறிய எதையும் அவன் கவனிப்பதேயில்லை. தாட்சண்யம், பரிவு, அநுதாபம், பெரியவர், சின்னவர், காலத்தால் மூந்தியவர், பிந்தியவர் என்பதெல்லாம் இலக்கியத்துக்கும் விமர்சனத்துக்கும் புறம்பான அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள்” என்கிறார். [விமரிசனக் கலவை – க.நா.சு]

ஆக, விமர்சகர் என்பவருக்கும் அடிப்படையைத் தரநிரணயங்கள் இருக்கின்றன. 'காலதவேனுடைய நிர்தாட்சண்யத்துடன் பரிவு என்பதே காட்டாமல்தான் இலக்கிய விமரிசனம் செய்தாகவேண்டும்' என்று கறாராகக் கஹும் க.நா.சு, “எதையும் அநுதாபத்தோடும் பாரக் கவணேடும் என்று சொல்கிறார்கள், இலக்கியத்தில் அநுதாபம் தவேயில்லை. எந்த இலக்கியாசிரியனுக்கும் யாருடைய அநுதாபமும், ஊக்குவித்தலும் தவேயில்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றும் கஹத் தவறவில்லை! விமர்சனம் செய்வது என்பிறப்புரிமை என்று கஹுபவர் ‘ஒரு சிட்டுக்குருவியின் விழுகையில் கஹக் கடவுளின் கையைக் காணமுடியும் என்று ஹாம் லட்சொல்லுவதாக ஷகேஸ்பியர் எழுதுகிறார். எல்லாக் கவிதைகளின் வரிகளிலும் கடவுளின் கையைக் காணமுடியும்’ என்றும் கஹத் தவறவில்லை. (கலவை நூட்பங்கள் வளே பதிப்பகம் வெளியீடு, டிசம்பர் 1988, பக் 128)

கலவைநூட்பங்கள் என்ற அவருடைய கட்டுரைத் தொகுப்பில், “கடசையாக, இலக்கியத்துக்கு எதிராகக் கடசை ஆய்தமாக உபயோகப்படுத்தக் கஹியது ஒன்றுண்டு. இந்த ஜனநாயக யுகத்தில் யாரோ ஆயிரம் இரண்டாயிரம் பேர் வழிகள் ஆஹா, ஊஹா என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற நூல்களை இலக்கியம் என்று எல்லோர் தலையிலும் இலக்கியவாதிகள் கட்டுகிறார்கள். எழுதுவதெல்லாம் இலக்கியம் ஆகாது என்கிறார்கள். ஏதோ குறிப்பிட்ட சில நூல்கள் தான் இலக்கியம் என்கிறார்கள். விமர்சனம், காலம் இரண்டுகூடக் சரேந்துகொண்டு இன்று எழுதப்படுவதில் பெரும்பகுதியையும் அழித்துவிடுகின்றன எனவும் (பக் – 44). இப்படிப்பட்ட காரியங்களால் இலக்கியப்படிப்பு தவேயா என்கிற களே விக் கு தவேயில்லை என்று பதில் சொல்லவேண்டுகுத் தோன்றுகிறது என்று சொல்பவர்கள் நம் மிடையே இருக்கலாம்” என்று சூட்டிக் காட்டுகிறார். ‘இலக்கியம் என்பதை எல்லோரும் படிப்பதில்லை. சிலர்தான் படிக்கிறார்கள், அதிலும் மிகச்சிலரே தங்களிடமிருக்கும் ஒரு தன்மையால் பிறரிடம் காணப்படாத ஒரு குணாதிசயத்தினால் சிருஷ்டிக் கிறார்கள். இலக்கியம், கலவை என்பதெல்லாமே ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் தான் பயிலப்படுகிற மாதிரி தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட கலவைகள் இலக்கியங்கள்தான் நாம் சிரமப்பட்டு மஹாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்த்துவந்திருக்கிறோம்” என்று அவர் கஹுவதை ஒருவகையில் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தாலும், ‘எழுதுவதெல்லாம் இலக்கியம் ஆகாது’ என்ற கஹறின உண்மையை நாம் ஏற்றுக் கொண்டாலும் இன்னொருவகையில் அப்படிச் சொல்பவர்களின் விமர்சனத் தகுதியையும், விமர்சன நரே மயையும், பார்பட்சத்தன்மையையும் நாம் அவதானித்துப் பாரக் கவணேடிய தவேயும் உள்ளது. இதற்கையே இலக்கியவாதிகள் யார் என்பதையும் நாம் எண்ணிப்பாரக் கவணேடியது அவசியம்.

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

(கவிஞர்களும், வாசகர்களே) அவற்றிலிருந்து நிறையை வழிகள் கவிதைக்குள் கவியுலகில் நுழையை ஏதுவாய் புலப்படலாம்.

ஒரு கவிதையை கவி என்ன நினதென்று எழுதினாரோ அதேளவாய் ஒரு வாசகர் உள்வாங்குவது சாததியமா? அது அவசியமா? ஆனால். ஒரு கவிதை அது என்ன நினதென்று எழுதப்பட்டதோ அதற்கு நேர்மாறான அர்த்தத்தை ஒரு வாசகர் மனதில் தந்தால் அது கவியின் தோல்வி என்றோ வாசகரின் தோல்வி என்றோ கொள்ளவேண்டாமா?

கவிதையின் அத்தனை வார்த்தைகளும், வரிகளும் ஆற்றொழுக்காய் முற்றான ஒற்றை அர்த்தத்தை தரவேண்டியது அவசியமா? அகல்விரிவான விவாதங்கள்க்கு உள்ளான, உள்ளாகிவரும் களேவிகள் இவ்வை.

ஒரு கவிதை தனக்குப் புரியவில்லை என்பதால் அது கவிதையேயில்லை என்று சொல்பவர்களிடம் நாம் விவாதித்துப் பயனில்லை; விவாதிக் கவணேட்டியதில்லை. ஆனால், உண்மையான ஆர்வத்தோடு, கவிதை புரியவில்லையே என்று வருத்தப்படும் வாசகர்களை அப்படி கடந்துசென்றுவிட இயலாது; அப்படிச் செய்யக்கூடாது.

இந்த நோக்கில் எனக்குப் புரியும் அளவில் சில பிடித்த கவிதைகளைத் தந்து அதில் எனக்குக் கிடத்த அர்த்தத்தை தரத்தோன்றுகிறது.

மதுலில் 'விளையாடும் பின்னக்குட்டி' என்ற தலைப்பிலான கவிதை:

க.நா.சு ('எழுத்து', ஏப்ரல் 1959(க.நா.சு கவிதைகள் (சந்தியா பதிப்பகம் - 2002) தொகுப்பிலிருந்து

0000000000 000000000000

0000000000 0000000000 00000000000000

000000

00000000000000 00000000 00000000000000 000000000000

0000 00000000 0000000000

000000

0000000000 00000000 00000000

0000000000 00000000 0000000000

0000000000 0000000000 0000000000

00000000000000 _

00000000 00000000000 00000000

000000 0000000, 000 0000000000 0000000000

00000000 00000000000000000000 000000000000

000000 00000000000 00000000000 0000000000

00000000000000.0000000000 000000

000000

0000000000 0000000000000000 00000000000.

00000000

00000 0000 0000000000

'00000000 00000000 0000 00'

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

00000 00000000000 0000 0000000
0000000000 000 000000000 0000
0000 00000000000 0000 00000000
0000000000 000000000 0000000000000000
00000000000000 0000000 000000000 00000000000000000000
00000000000000.

கவி பிளையைப் பற்றித்தான், பிளையின் இயல்பை மட்டும்தான் எழுதினாரா? அல்லது, பிளையை ஒரு குறியீடா? கண்ணில் பட்டு மனதைக் கவர்ந்த ஒரு காட்சியைக் கவிதையைக் குதல் நடப்பதுதான். க.நா.சுவின் 'கஃபி' என்ற அவருடைய வளர்ப்புநாயைப் பற்றிய கவிதை மிகவும் பசைப்பட்ட கவிதை.

ஆனால், இந்தக் கவிதையை வறும் காட்சிப்படுத்தலாக மட்டுமே அந்தக் கவி எழுதியிருப்பாரா?

ஒரு வாசகராக எனக்கு இந்தக் கவிதை தரும் அர்த்தங்கள்கள் அனதையும் கவி வழியானதா? என மனம் வழியானதா?

கவிதை காட்சிப்படுத்தும் பிளையைக் குட்டி மல்லாக்கப் படுப்பதும், காலநீட்டுவதும், கயிறு நுனியை இழுப்பதும் - எல்லாமே அது இயல்பாகச் செய்வதா? அல்லது கவிதைக் குள்ளிருப்பவரின் கவனத்தைக் கவர்ச் செய்கிறதா?

அப்படி கவனத்தை எதற்குக் கவர்வனோ? அன்போடு முதுகை வறுபித்தருவாரா? என்ற எதிர்பார்ப்பிலா? குடிக் கப்பால் தருவாரா? என்பதற்கா?

அறிவு ததும்பும் கண்களோடு பிளையைப் பார்ப்பதாகச் சொல்லும் கவி அப்போது நான் சிலப்பதிகாரம் படித்திருந்துவிட்டனே என்கிறார். இதில் சிலப்பதிகாரம் என்ற நபலின் பெயர் ஒரு நபல் என்ற அளவில் இடம்பெறுகிறதா? அல்லது, குறிப்பாக எதையனோம் உணர்த்துகிறதா?

அறிவுததும்பும் கண்களையக் கொண்ட பிளையை என்ற விவரிப்பு எனக்கு சன்னையில் வளையம் வந்தபோது ஐந்துநாட்கள் முதல் மாடி நெருங்கு மளவு வந்துவிட்ட நீர்பைப் பார்த்துக் கொண்டே மொட்டைமாடிக் குச்சில்லும் படிக் கடல்களில் இரூந்தவண்ணம், கீழே தரையெயர்ந்தால் என்னாவது என்று திரும்பத் திரும்ப எழும் நினைப்பை வலுக் கட்டாயமாகத் தள்ளிவிட்டபடி நிற்குகொண்டிருந்ததை நினைவுபடுத்துகிறது.

அதுவரை பிளையைப் பற்றி நான் பெரிதாக நினைத்ததில்லை. ஆனால், அந்த வளையத்தில் ஒரு பிளையை தன்னந்தனியாகத் தன்னையக் காத்ததுக் கொள்ளப்போராடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தோம். வளையத்தின் உயரம் ஏற ஏற அது ஜன்னல், ஜன்னலின் மேற்புறம் இன்னும் மேலே என்று தாவிக் கொண்டே யிருந்தது.

வளையத்தில் அடித்துக் கொண்டுவரும் கட்டை, பலகையைப் பார்த்தால் அது பாதுகாப்பானதா என்று ஒற்றைக் காலை வதைத்துப் பார்த்து பின்வணை மென்று முடிவெடுக்கும். காப்பாற்றுவந்தவர்களையும் அது நம்பவில்லை. இறுதியில், கீழே தரையைக் குப்பத்தி உயரத்தில் இரூந்தது ஒரே பாய்ச்சலில் ஒரு பெரிய மரத்தின் மீதும்

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

அங்கிருந்து மொட்டைமாடிக் கும் குதித்தது. மிக்கில் ரத்தம். எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் ஒரு சிறுமி இருந்தாள். நாங்கள் மருந்து போட்டோம். பின்னக்கு எத்தனைபுத்தி பார் என்றால் 'என் ஃப்ரண்ட்' ஆயிற்றே' என்று முகத்தில் மகிழ்ச்சி பளபளக்கச் சொல்வாள்.

அதன்பின் வறோ வாடகை வீட்டுக்குப் போகும் வரை அதை மதிப்பார்ந்த உறவாக பாவித்து சாப்பாடும், பால் வளைபது வழக்கமாகியது. உடல்நிலை சரியாகி, ஊரில் நீரும் வடிந்த பிறகு பின்னை வரும், சாப்பிடும், சற்று நேரம் மாடிப்பிடிக்கட்டில் தடுங்கும், பின் போய் விடும்.

அன்பு என்ற பெயரில் 'என்னகைக் கொஞ்சு' என்னகைக் கொஞ்சு' என்று கிஞ்சாது. ஒரு சரிநிகர் சமானமான மனப்பாங்கில் அது நடந்துகொண்டது நெகிழ்வதைத் தது. வீட்டை காலிசெய்தால் அது என்னாகும் என்றெல்லாம் மனம் அலபாய்ந்தது. அதற்கு என்ன தரிந்ததோ, நாங்கள் காலிசெய்வதற்கு மின்று நாட்கள் முன்பிருந்து அது எங்கள் வீட்டுக்கு வருவது நின்றுவிட்டது.

க.நா.சுவின் இந்தப் பின்னகைக் குட்டி அதையெல்லாம் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. ஒரு கவிதை நமக்குப் பிடித்துப் போவதற்கான காரணங்களில் ஒன்று இந்த விதமான association of ideas என்று சொல்லலாம்.

ஆனால், கவிதையின் மயைப்புள்ளி எது? கவிதைக்குள்ளிருக்கும் நபர் சாவகாசமாய்ப் படித்து முடித்து தன் கவனத்தையெல்லாம் திருப்பும் போது அது தனக்கான இரையைத் தேடிக் கொண்டு (மீன் நூற்றம் அடிக் கும் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே) உண்டு முடித்து அடும் படியிலே போய்ச் சூரூண்டு படுத்துக் கொண்டுவருகிறது. அப்படியின்றால் அந்தப் பின்னகைக் குட்டி அவரிடம் வந்தது சாப்பாட்டுக் காகவா? அது அவரோடு விளையாடத் தயாராக இருந்ததே? அறிவு ததும் பும்கண்களோடு அவரைப் பார்த்ததே! அவருடைய கால்களில் உடம்பைச் சீடாகத் தயேத்துக் கொண்டதே!

'பின்னகைக் குட்டியாய் காலையே சூத்திக் கொண்டிருக்காதே' என்று வலையிலிருக்கும் தாய் தன் கவனத்தையெல்லாம் கமயலும் கழந்தையிடம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். கணவன் அல்லது மனைவி தன் இணைகூறித்து மின்றாமவரிடம் வடிக் கையாய் முன்வகைக் கும் சில விமர்சனங்கள் அந்த இணையை எத்தனைகூன்றிப் போகச் செய்யும் என்பதையும் நாம் பார்த்திருக்கலாம்.

பக்கத்தில் இருப்பதுதானே - தன்னுடையதுதானே என்று பாராமுகமாய் இருந்துவிட்டால் பின் எந்த அன்பும் அதயேளவாக இருக்காதுபோய் விடும். காலசைச் சூற்றிவரும் பின்னகைக் குட்டிக், ஒரு கட்டத்திற்குப் பின் தன் பாட்டில் சனென்றுவிடும். தனக்கான இரையைத் தேடக் கற்றுக்கொண்டுவிடும்.

ஏதொன்றையும் நாம் உண்மையிலயே மதித்தால் அது எதுவாக இருந்தாலும், யாராக இருந்தாலும் உரிய கவனம் தந்து, கவனிப்பு தந்து நடக்கவண்பியது அவசியம்.

உங்கள் அன்புக்குரியவரை நேசித்தால் மட்டும் போதாது. அவர்களுக்காக நேரம் ஒதுக்கங்கள். அவர்களிடம் அவர்களையே நீங்கள் பொருட்படுத்துவதெவ்ளிப்படுத்துங்கள்; அவர்கள் உங்களுக்கு முக்கியம் என்பதைப் புலப்படுத்துங்கள். துலகைக் காட்சி நிகழ்ச்சி பாணியில், குதித்துக் கிச்சல்

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Tuesday, 12 February 2019 20:00 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:38

படோட்டு அல்ல. அன்பதைத் திரிவிக்க வழிகளா இல்லலை?

கணவனோ, காதலியோ, தாயோ, நண்பரோ, பிள்ளையோ - **Take it for granted** ஆக உங்கள் அன்பிற்குரியவரை பாவிக்காதீர்கள், நடத்தாதீர்கள். மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும் விருந்து என்றார் வள்ளுவர். விருந்தினரே அப்படியின்றால் நொறுங்கிய உறவு உங்கள் பாராமுகத்தால் எத்தனை காயப்பட்டும் படோவார்கள்? நம்மதைப் பிறர் அப்படி நடத்தினால் நம்மனம் எத்தனை உள்ளாழவலியை உணரும்?

க.நா.சுவினின் பின்னக்குட்டி கவிதையைப் பபிக்கும் படோதெல்லாம் இந்தவிதமான எண்ணங்கள் தவறாமல் ஏற்படும். நாளைமறுநாள் **Valentine's Day**. க.நா.சுவினின் இந்தக் கவிதையிலுள்ள பின்னக்குட்டியை நினவில் கொள்வோம். தவறவிடும் தருணங்கள் திரும்பக் கிடக்காது என்ற புரிதலோடு வாழ்க்கையை, உறவுகளை அணுகப் பழகுவோம்.

ramakrishnanlatha@yahoo.com